

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg ønsker blot endnu at oplyse følgende. I 1898 har det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) stillet et Forslag angaaende en Gave til Veteraner. Dette Forslag hedder for det første ligesom dette her „Forslag til Lov om en Hædersgave“, saa den Gang har det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds altsaa ikke anset dette Navn for uheldigt. For det andet gaar Forslaget ud paa, at der ydes en Hædersgave til enhver, som i Aarene 1848—50 har staaet ved en Afdeling eller Institution, medens denne var paa Krigsfod. Altsaa nøjagtigt det samme, som det nu foreliggende Forslag gaar ud paa, har det ærede Medlem stillet Forslag om i 1898. Dette er en Grund mere for mig til at forundre mig over, at han nu opponerer derimod.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Marott: Jeg vil kun sige til det ærede Medlem for Give (N. C. Jensen), at han har ingen som helst Ret til her at udslynge den Beskyldning mod mig og mine Partifæller, at vi gaa ud i Landet og vække Splid og Utilfredshed angaaende den Maade, hvorpaa man foreslaar, at Understøttelsen til Veteranerne skal ordnes. Det manglede bare, at vi ikke skulde have Ret og for øvrigt ogsaa Pligt til, naar vi under Behandlingen af et Lovforslag indse, at det betydeligt kunde forbedres, at fremsætte vore Meninger i saa Henseende. At vi benytte denne Ret og Pligt er ingen Grund til at beskyldte os for, at vi ville vække Splid, Utilfredshed osv. osv. Det er min Overbevisning, at en Forsamling af fattige Veteraner vilde give mig Ret i den Betragtning, at der er ingen Mening i at øse Statskassens Penge ud til velhavende Medborgere, fordi de have været med i Krigen 1848—50, og saa lade de mange fattige Mennesker, der have været med i 1864, vente 8 Aar endnu, inden de kunne faa en lignende Understøttelse.

Det er rigtigt nok, som jeg sagde før — det vil jeg sige til det ærede Medlem for Vejle Amts 3die Valgkreds (Nielsen-Kirkelund) —, at Veteranerne to Gange ere hædrede, den ene Gang med Erindringsmedaillen og den anden Gang — det gælder i alt Fald for de flestes Vedkommende — med en Hædersgave, og jeg synes da, at der er vist dem tilstrækkelig Aner-

kendelse og Opmærksomhed fra Rigsdagens Side. De behøve ikke at tvivle paa, at vi anerkende deres Opofrelse i Farens Stund. Derfor kunne vi godt slaa en Streg over det og sige: Vi yde nu paa en praktisk Maade en Understøttelse til disse fattige Mennesker saaledes, at de blive i Stand til at leve nogenlunde sorgfrit paa deres gamle Dage.

Formanden: Tiden for en kort Bemærkning er udløben.

Folketingsmanden for Vejle Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Naar det ærede Medlem siger, at det er ikke ham og hans Partifæller, der ville udsprede Misnøje angaaende denne Sag, vil jeg spørge det ærede Medlem, hvem det da er. De gamle Krigere er det til visse ikke. Thi det hævder jeg, og det skal fremdeles holdes fast, at ved Mødet i Vejle, hvor der var adskillige gamle Krigere samlede, kom det ikke mindst stærkt frem fra de tilstedeværende Veteraners Side, at man skulde ikke som tidligere give en Hædersgave til nogle, men give en Hædersgave til dem alle. De følte sig solidariske. Havde det ærede Medlem været til Stede ved dette Møde, havde han ganske sikkert faaet en anden Opfattelse end den, han har, saa at det vilde have været umuligt for ham at udslynge den Betragtning, som han havde, i saa stærk en Form, som han gjorde, at det vilde vække Misnøje og Bitterhed hos mange af de fattige Mennesker.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Marott: Det ærede Medlem for Give (N. C. Jensen) spurgte, hvem det er, der gaar ud paa at vække Misfornøjelse blandt Veteranerne og Befolkningen, naar det ikke er os. Ja, det er et Spørgsmaal, som ikke jeg skal svare paa. Det er en Sigtelse, som det ærede Medlem skal bevise, men som han ikke har kunnet bevise. Jeg vil blot anføre med Hensyn til Spørgsmaalet om Valget mellem en Hædersgave og en Understøttelse, at det Andragende, som i Fjor blev indgivet her paa Rigsdagen under min Medvirkning, gik ikke ud paa at søge om en Hædersgave, det gik ud paa at andrage om en periodisk Understøttelse til disse gamle trængende Mennesker. Det er i alt Fald eet Bevis — og